

Η προϋπάντηση του Χριστού.

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†).

**«Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν
ονόματι Κυρίου, βασιλεύς του Ισραήλ»
(Ιω. 12:13).**

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, αγαπητοί μου, υπήρξε φτωχός και άσημος όσο κανείς άλλος. Γεννήθηκε από φτωχή μητέρα στις φτωχικές συνθήκες της φάτνης. Νήπιο ακόμη, αναγκάστηκε να γίνει πρόσφυγας στην Αίγυπτο λόγω της απειλής του Ηρώδου. Κι όταν επέστρεψε στην Παλαιστίνη, τον περισσότερο χρόνο της ζωής του έμεινε σε ένα άσημο χωριό, τη Ναζαρέτ, εξ ου και ονομάστηκε «Ναζωραίος» (Ματθ. 2:23). Για να ζήσει εργαζόταν στο εργαστήρι του νομιζομένου πατέρα του, του Ιωσήφ, γι' αυτό και ονομαζόταν «τέκτονος υιός» (ε.α. 13:55), γιός του μαραγκού. Κανείς δεν του έδινε σημασία. Τον περιφρονούσαν όπως περιφρονούνται οι φτωχοί. Κι αυτό ακόμα το γαϊδουράκι, που βλέπουμε σήμερα στην εορτή των βαΐων, δεν είναι δικό του· ξένο είναι. Και ο τάφος, όπου θα ταφεί, κι αυτός ξένος είναι. Και όταν κάποτε τον ρώτησαν, πού μένεις; είπε, ότι οι αλεπούδες και τα κοράκια έχουν τις φωλιές τους, «ο δε

υιός του ανθρώπου ουκ έχει πού την κεφαλήν κλίνη» (Ματθ. 8:20, Λουκ. 9:58). Δεν είχε ούτε ένα φλιτζάνι χώμα.

Αλλά σήμερα τι ακούω; Σεις δεν ακούτε; Βουϊζει ο κόσμος, χιλιάδες άνθρωποι φωνάζουν· «Ζήτω ο βασιλιάς» – αυτή την έννοια έχει το «ωσαννά» (Ιω. 12:13). Ότι είναι για μας το «ζήτω», για τους Εβραίους είναι το «ωσαννά». Ζητωκραυγάζουν. Για ποιον; Βασιλιάς που επευφημούν είναι ο γιός του μαραγκού, ο Ιησούς ο Ναζωραίος. Αυτός λοιπόν βασιλιάς; Πώς εξηγείται αυτή η μεταβολή;

Υπάρχει εξήγηση. Ο Χριστός, αφότου βγήκε στο δημόσιο βίο, έκανε τόσο πολλά και τόσο μεγάλα θαύματα, που δεν έκανε κανείς άλλος. Ευλόγησε το νερό και το έκανε κρασί. Με πέντε ψωμιά χόρτασε πέντε χιλιάδες ανθρώπους εκτός «γυναικών και παιδίων» (Ματθ. 14:21). Ένα νεύμα του έφθασε να κάνει μια αγέλη χοίρων να πέσει στη θάλασσα. Ένας λόγος του έκανε τους ανέμους να σιωπήσουν. Θεράπευσε λεπρούς απ' την ανίατη ασθένειά τους, έδωσε το φως σε τυφλούς, έκανε παράλυτους να σηκωθούν όρθιοι, θεράπευσε κάθε ασθένεια, έβγαλε δαιμόνια. Αλλά μικρά ειν' αυτά· σήμερα εορτάζουμε το πιο μεγάλο θαύμα. Ποιο ειν' αυτό;

Το πιο μεγάλο θαύμα, που το εορτάζουμε σήμερα, είναι ότι ο Χριστός πήγε στα μνήματα. Κ' εμείς, θα πείτε, πάμε στα μνήματα. Ναι· αλλά εμείς, και να φωνάξουμε και να κλάψουμε κι ένα ποτάμι δάκρυα να χύσουμε πάνω στα μνήματα, νεκρός δεν σηκώνεται. Ο Χριστός όμως πήγε στα μνήματα, εκεί που ήταν θαμμένος ο Λάζαρος, είπε ένα λόγο, και ο λόγος του αμέσως εκτελέσθηκε. «Λάζαρε, δεύρο έξω» (Ιω. 11:43) είπε, και ο Λάζαρος αναστήθηκε εκ νεκρών.

Αυτό το θαύμα διαδόθηκε αστραπιαία σε όλη τη χώρα. Όλοι μιλούσαν πλέον για το Χριστό και έλεγαν: Αυτός αξίζει να γίνει βασιλιάς μας· θα μας δίνει ψωμί, θα μας θεραπεύει από ασθένειες, θα μας σώζει από ορατούς και αοράτους εχθρούς, αυτός κάνει για βασιλιάς. Γι' αυτό σαν σήμερα, όταν άκουσαν ότι ο Χριστός έρχεται στα Ιεροσόλυμα, έγινε μια διαδήλωση που όμοιά της δεν έγινε ποτέ στον κόσμο. Έκλεισαν σπίτια και μαγαζιά, και χιλιάδες κόσμος, όλα τα Ιεροσόλυμα και οι ξένοι, βγήκαν χιλιόμετρα έξω να τον προϋπαντήσουν. Όταν είδαν το Χριστό να κάθεται πάνω σ' ένα γαϊδουράκι, έβγαλαν τα ρούχα τους, τα 'στρωσαν στο δρόμο

να πατήσει, ανέβηκαν στα δέντρα κ' έκοψαν κλαδιά, κρατούσαν βάρια, και όλοι μαζί και τα παιδιά φώναζαν: «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου...» (Ιω. 12:13).

Και ο Χριστός; Αν ήταν δημαγωγός απ' αυτούς που εκμεταλλεύονται τον ενθουσιασμό του λαού, θα άρπαζε την ευκαιρία να γίνει επίγειος βασιλιάς. Δεν ήταν τέτοιος. Δεν ήρθε για να ιδρύσει βασιλεία σαν τις βασιλείες του κόσμου τούτου που έρχονται και παρέρχονται. Ο Χριστός ήρθε να ιδρύσει μια άλλη βασιλεία, πνευματική βασιλεία, που έχει το θρόνο της μέσ' στις καρδιές των ανθρώπων. Έπειτα ο Χριστός έβλεπε. Τι έβλεπε; Ότι αυτοί, που τώρα φωνάζουν «ωσαννά», δεν θα περάσουν πολλές μέρες και το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής κάτω απ' το πραιτώριο του Πιλάτου θα φωνάζουν: «Άρον άρον, σταύρωσον αυτόν» (Ιω. 19:15). Τι είν' αυτός ο κόσμος! Εκεί που σε ανεβάζει μέχρι τα άστρα, εκεί σε ρίχνει στο χάος. Τέτοιοι ήταν και οι Ιουδαίοι. Γι' αυτό ο Χριστός δεν εντυπωσιάζεται από την υποδοχή, αλλά «ιδών την πόλιν έκλαυσεν επ' αυτή» (Λουκ. 19:41)· όταν είδε την πόλη των Ιεροσολύμων, έκλαψε. Εκεί που άλλος θα αισθανόταν την πιο μεγάλη χαρά, εκείνος έκλαψε.

Απόψε το βράδυ, αγαπητοί μου, όταν θα χτυπήσει η καμπάνα, θ' ακούσουμε «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυκτός...». Ο Χριστός, αγαπητοί μου, έρχεται και για μας. Πόσοι θα αισθανθούν το ιερό ρίγος; Θεέ μου, πώς πάγωσαν οι καρδιές μπροστά στα μεγαλεία σου! Έρχεται ο Βασιλεύς. Πρέπει να βγούμε να τον υποδεχούμε. Όταν έρχεται κάποιος ξένος σε μια πόλη, του ετοιμάζουν μεγάλη υποδοχή. Πολύ καλά. Αλλά εδώ δεν έρχεται απλώς ο άλφα ή ο βήτα πρόεδρος της δημοκρατίας ή πρωθυπουργός· έρχεται ο βασιλιάς των όλων. Το πιστεύεις;

«Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυκτός...». Πώς να τον προϋπανθήσουμε; Να πλέξουμε στεφάνια, να κόψουμε κλαδιά, να στρώσουμε τα ρούχα μας στους δρόμους, να στήσουμε αψίδες;... Κάτι ανώτερο μας ζητάει. Θα το κάνουμε άραγε; Θα το πω κατά καθήκον, και θα μιλήσω απλά να με καταλάβετε.

- Οι Ιουδαίοι έβγαλαν τα ρούχα τους· κ' εμείς ας βγάλουμε το ρούχο της ψυχής μας το βρωμερό και ακάθατο. Φοράς ένα πουκάμισο· πόσο το κρατάς πάνω σου; Σχεδόν κάθε μέρα δεν αλλάζεις; Το βγάζεις και το πας στο πλυντήριο, για να είσαι καθαρός, και μάλιστα τώρα τις γιορτές.

Ω υποκρισία! Το ρούχο του σώματος το καθαρίζουμε, το ρούχο της ψυχής το έχουμε χρόνια άπλυτο, βρωμοκοπάει και οι άγγελοι δεν υποφέρουν τη βρώμα. Τι πρέπει να γίνει; Στο πλυντήριο! Πλυντήριο ποιο είναι; Η μετάνοια και εξομολόγηση. Φωνάζει η Εκκλησία μας: Πλύνε με, Κύριε, «και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι», θα γίνω πιο λευκός κι από το χιόνι (Ψαλμ. 50:9). Χωρίς εξομολόγηση Πάσχα δεν νοείται.

- Οι Ιουδαίοι κρατούσαν βάρια, σύμβολο νίκης· κ' εμείς ας υψώσουμε βάρια. Ποια είναι τα βάρια; Όπως ο Χριστός νίκησε την αμαρτία και το θάνατο, κ' εμείς να πολεμήσουμε και να νικήσουμε τους τρεις εχθρούς· τον διάβολο, τον κόσμο, και προπαντός τον εαυτό μας. Οι αρχαίοι πρόγονοί μας έλεγαν, ότι η πιο μεγάλη νίκη είναι να νικήσεις τον εαυτό σου. Ο Μέγας Αλέξανδρος κατέκτησε τον κόσμο, αλλά νικήθηκε από ένα πάθος, τη μέθη. Αν νικήσεις τα πάθη σου, όλα τα πάθη, τότε ταιριάζει να πάρεις στα χέρια σου τα βάρια.

- Οι Ιουδαίοι, τέλος, φώναζαν «ωσαννά», ζητωκραύγαζαν. Τίθεται το ερώτημα: Απ' το δικό μας στόμα βγαίνει «ωσαννά»; Αντί δοξολογία, πολλές φορές ακούγεται βλαστήμια. Εγώ την αμαρτία αυτή τη θεωρώ ως τη μεγαλύτερη· και αν μας καταστρέψει ο Θεός, θα μας καταστρέψει εξαιτίας της. Ούτε Τούρκοι δεν βλαστημάνε το Θεό, όπως εμείς. Θα τιμωρηθούμε, γιατί είμαστε αμετανόητοι. Νομίζουμε ότι δεν υπάρχει αφέντης που κυβερνάει τον κόσμο. Υπάρχει «ο επιβλέπων επί την γην και ποιών αυτήν τρέμειν...» (Ψαλμ. 103:32).

Λοιπόν, αδελφοί μου, τις άγιες αυτές ημέρες σας ομιλώ με γλώσσα σκληρή, διότι είναι σκληρή η καρδιά μας και πρέπει να το νιώσουμε· και σας παρακαλώ να τρέξετε να εξομολογηθείτε. Τότε θα δείτε τι παράδεισος θα φυτρώσει μέσ' στην καρδιά σας. Έτσι μόνο αξίζει να εορτάζουμε.

Τις άγιες αυτές ημέρες ο Κύριος μας καλεί να τον υποδεχθούμε. Είθε από τα στόματα όλων μας ν' ακουστεί το «ωσαννά», για να έχουμε την ευλογία του Χριστού· αμήν.

Από το φυλλάδιο ΚΥΡΙΑΚΗ, αριθμός 1159, 24 Απριλίου 2016, Φλώρινα

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>